

hvert Aar staa i Rapport til Bestyrelsen og gennemgaa ham til Kommunalbestyrelsen, paalægge Stat og have Medlighed med at betale den. Da giver man saa denne Arbejdsgiver nogen som helst Moderation mod denne efter min Formening henholdsvis Behandling, som man tror, man kan gaa ind paa? Fastsættes der Vedtægter, hvorefter man kan tvinge Deltagere til at følge bestemte Forebyggelsesregler? Nej, ingenlunde. Man siger vel, at Bestemmelserne ere tagne fra Tyskland. Det er intet Forbar, thi Dværgerne skal ikke tage Skæmpens Harnisk paa, allermindst et Harnisk, som maatte blive Skæmpen for stort. De tage fejl, naar De tro, de ere fra Tyskland. I Tyskland er der Sammenlutning i store Forsikringsforbund, men der er Forholdet saaledes, at disse kun have samme Art Virksomhed. Tag f. Eks. et enkelt Tilfælde som Teksstfabriksvirksomheden eller en større Industri i Tyskland. For et Jaadant Forsikringsforbund er der fastsat Vedtægter, ifølge hvilke der er overrettet Bestyrelse og Kontrol, der har Ret til mod høje Bøder at forlange af alle Deltagerne, at de skulle følge bestemte Forebyggelsesregler, fremragende Videnskabsmænd arbejde paa saadanne for at undgaa Ulykker i Fabrikkerne, man holder Udstillinger om dem, for i det hele taget at gaa frem i den Retning. Endvidere, enhver Arbejdsgiver udenfor Kredsen, som beskæftiger en Arbejder i en Virksomhed i et Forbunds, betaler Præmie, bestandig Præmie, faar Ordre til at betale Præmie, for at disse Præmier skulle erstatte de Ulykkestilfælde, der kunne forekomme for saadanne Arbejdsgivere, og som Forsikringsforbundet skal forløse for. Men hvor forfælsket er det ikke her? Se dog paa § 2, 2). Hvor forfælsket, aldeles uensartede Virksomheder, smører man ikke ikke sammen her i et Forbund, Virksomheder og andre, som kunne ansees at høre hertil. Og dette sammenvorne Forbund giver man ikke et eneste Middel i Hænde til at værges sig mod Stødesløshed, Samvittighedsløshed, eller Midler til at indbringe Bidrag hos de andre. Det er lige det stil modfatte af, hvad Tyskland i den Henseende har indrettet. Nej, skal det være efter Tysklands Forbillede, er det en overmaade slet Efterbelse. Men det kan ikke komme fra Tyskland, thi Forholdene hos os ere for smaa. Selv om de vare store nok, burde man alligevel ikke gaa denne Vej, thi hvor genialt et Arbejde der end er udført i Tyskland, tror jeg i alt Fald ikke, at vor Administration kunde udfolde den Præcision, den til det yderste gaende Akkuratese, som skal til for at lede et saadant Maskineri, hvis det ikke skal ramle sammen.

Sej forlanger nu paa ingen Maade sa sent paa Sessjonen, at man skulde forlade den ene System og gaa over til det andet. Dvertimod, Sagen er saa betydningsfuld, at den nok kan trænge til en mere yderliggaaende Overvejelse i Folketinget, end den har faaet i denne Samling, med al Agtelse for de Herrers Arbejde. Derfor vil jeg bede Dem om, at vi tage den Sag, saa jævnt som muligt her, altsaa blive paa dant Grund. Naar De nu vilde tage mit Forslag under velvillig Behandling, og den høje Minister vilde gøre ligesaa, kunde vi begynde næste Sessjon med at overveje det Spørgsmaal, som ingen inderligere end jeg ønsker Lost paa en forstændig Maade. Nu vil jeg foreslaa Dem at se paa mit Forslags § 2, 1, der omhandler Ulykker, der ere indtruffne paa Arbejdsstedet og ifølge bestemte Aarsager, og for hvilke der findes en Arbejdsgiver, der er forpligtet. Have vi en saadan, paalægge vi ham Byrden. Jeg har mine Betænkeligheder, som saar, ved dette, og jeg siger ligesom den sidste ærede Daler, hvad jeg i øvrigt udtalte forleden Dag, at de Ulykker, der ere nævnte under § 2, 1, a, b, c, for hvilke man paalægger Arbejdsgiveren Forsørelse, kunde fortsættes fra a til o, om saa skal være, hvis der kan findes Ulykkesaarlaager, der have lige saa meent Prav, paa at blive forsørgede af Arbejdsgiveren, hvis der kan findes Arbejdsgivere dertil, og det uden at forandre Systemet i mindste Maade. De andre Ulykker kunne blive Genstand for nærmere Underfølgelse, og hvor der ineen Arbejdsgiver findes, som man med Billighed og Retferdighed tør paalægge denne nye Byrde, denne nye Stat, unglader man ikke derfor at hde Forsørgelse, men vi sige: Her er ikke anvist tvungne Forsikringsfredse, men naar Lovgivningsmagten siger, at det er en almen human Sag, at erstatte ogsaa for disse Ulykker, have vi ingen anden Udvej, at gaa end at gaa til Samfundet selv. Vi vide meget vel, at vi kunne ikke sige, at vi gaa til Statskassen, thi vi kunne ikke i den Forstand lade de enkelte Arbejdsgivere udrede en meget stor Del og gennem Statskassen udrede saa meget mere, der maa være en vis Fordeling. Hvorvidt De nu kunne finde vægtige Grunde mod mit Forslag om Fordelingen lader jeg staa hen. Jeg har overvejet det saa omhyggeligt, som jeg kunde, og jeg mente, det var rigtigt. Altsaa Principet er: Alle Ulykker, som vi nu mene, bør hjælbes, dele vi i 2 Dele. Hvor vi kunne finde en Arbejdsgiver, hvem vi efter Ulykkens Aarsag kunne paalægge det, saa vi lægge det paa der, men hvor vi ikke kunne finde en saadan, og vi finde, at det er al-